

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„Scula-mă-voiu și mă voiu duce la Tatăl meu.“

(Luca 15, 18.)

Nici o învățătură morală nu arată mai strălucit chinul omului căzut în mizeria trupului și a sufletului, decât parabola fiului rătăcit. Povestea simplă, spusă de Domnul nostru Isus Hristos și rânduită de Biserică să fie citită la Evanghelia zilei de azi, ne arată pe omul și prin el pe aceea parte a neamului omenesc, care lepădându-se de Domnul, își vede de lume, de petreceri, de plăceri. Pânăcând îi merge bine, nu-și aduce aminte de Tatăl său, care i-a dat viața și i-a câștigat averea. Pânăcând mai are din moșie, pentru care nu el a lucrat, îi este bine; dar îndată ce și-a pierdut această moștenire, nu este în stare să-și mulțumească prin puterile sale, nici barem cele mai de trebuință nevoi ale trupului și sufletului său și ajunge la marginea desnădejdiei.

Omul ajuns aci — căci de firea noastră omenească e vorbă, — omul care prin păcatele sale se simte rupt de către Dumnezeu, care prin slăbiciunile sale se simte neputincios să găsească o orientare în lume, prinde ideea reîntoarcerii la Tatăl.

Mult zbcucium trebuie să-l muncească, pânăcând ajunge cu mintea lui la cunoașterea, că este pe căi greșite. Multe decepții trebuie să-l ajungă pe omul mândru și sfătos de puterile sale, pânăcând își va călca mândria și va recunoaște, că a rătăcit dela drumul cel drept. Numai ca rezultat al multor umilințe, al multor lupte dintre mândria și mizeria sa: dintre încăpăținarea și simțul să de adevăr se prinde marea hotărire, spusă atât de limpede și precis de Evanghelie:

„Scula-mă-voiu și mă voiu întoarce la tatăl meu!“

Nu știm, dacă au fost vreodată în viața omenirii zile de mai mare mizerie, decât cele de azi. Nu știm, dacă s'a simțit vreodată în mai mare măsură slăbiciunea și neputința omului, pentru a-și găsi un drum care să-l scoată din nespusele greutăți, care îl înconjoară, decât azi, când — bizuindu-se în puterea mașinelor, invențiilor și a armelor sale — se crede stăpânul lumii. Și nu s'a simțit niciodată în mai mare măsură lupta între aceea parte a omenirii, care mântuirea o vede prin reîntoarcere la Dumnezeu, al căruia dar sfințitor — prin păcatele sale — l-a pierdut, și aceea, care cu o îngâmfare de neînțeles se leagă de descoperirile și invențiile sale și nu vrea să știe de Dumnezeu.

Năcazurile, care nu vreau să înceteze, pentru că deslegările date de mintea omenească pentru ele, ni se par încercări de copii; întunerecul din care nu putem să ieșim, pentru că luminile date de oameni sunt suflate de cel mai mic vânt, toate aceste nu permit o altă scăpare, decât a merge spre aceea, stea, care arată drumul reîntoarcerii către Domnul, pe care L-au părăsit. Privind numai la steaua credinții, care prin lucirea ei liniștită ne cheamă la limanul sigur, și la marea patimilor turbată din prejurul nostru, strigăm, trebuie să strigăm, cu toții laolaltă și fiecare în parte, cu hotărirea fiului rătăcit din Evanghelia de astăzi: „Scula-mă-voiu și mă voiu întoarce la tatăl meu.“ V. Popp

Papa.*)

Onorat auditor! Iubiți frați!

În zilele aceste Biserica noastră UNA, SFÂNTĂ, CATOLICĂ și APOSTOLICĂ sărbătorește dela Roma până la marginile lumii aniversarea a ZECEA a fericitei alegeri, — a încoronării urmașului al 260-lea al CĂPĂTENIEI Apostolilor, Sfântului Petru — în persoana Preafericitului nostru Părinte PAPA PIU al XI.-lea.

Nu putem să lipsim noi — credincioșii români catolici dela acest praznic UNIVERSAL, — cu atât mai vârtos, că biserica noastră este legitima urmașă a bisericii catolice orientale.

Cumcă ce importanță dă bisericii noastre PIU al XI.-lea, ne-a arătat în mod vădit, când s'a celebrat la Roma în ziua de 15 Noemvrie 1925 cu ocaziunea comemorării centenarului al XVI-lea (1600 ani) al Conciliului ecumenic dela Nicea, — Misa solemnă carea o-a pontificat însuși Preafericitul Părinte, după ritul nostru în Bazilica Vaticană.

Noi avem să fim legătura, care va împreuna iarăși răsăritul cu apusul, așa, cum Hristos Domnul a voit și cum dorește aceasta azi și PAPA PIU XI.

Onorat auditor!

Voi încerca să vă prezint măreața figură a Sfântului Părinte Papa Piu XI. după notițele și reflexiunile prețioase ale marelui academician francez Henri Bordeaux, după audiența avută la Preafericitul Părinte în anul 1927.

Iată cum ni-l descrie în Revista „L'Illustration” din Ianuarie 1928. Sfinția Sa a stat la masa lui de scris, unde stau puse în ordine o grămadă de cărți. Înaintea lui un mare crucifix (restignire) și o incoană a Sfinței Inimi a lui Isus, mai la lature icoana Preacuratei. Am fost surprins de paliditatea feței sale, de oboseala ce era pe fața lui, pe aceasta față de o rigiditate doctrinală.

Toate aceste privite din apropiere în bună parte au dispărut. Nu se vedea în fața lui nici oboseala, nici asprimea. Din contra, obrazul este roșu frumos. Părul, ce se vedea sub calota albă a ramas brun, încă nu este nici cenușiu. Profilul nasului se pare mai

*) Conf. citită de Dl. Dr. Florent Mihalyi cu ocazia serbării Agrului în 14 Februarie (comemorația aniversării de 10 ani a încoronării Papii Piu XI.)

puțin accentuat. În tot cazul este ceva poruncitor în fața lui, cea ce dă trăsăturilor o gravitate. Ochii rare ori sunt atinși spre omul cu care stă de vorbă, se pare că și când vorbește, gândurile izvoresc numai din sufletul lui propriu. Când privirea lui se fixează la un punct, aceasta privire este când rece aproape metalică, când caldă și inimoasă. Vorbește cu o auctoritate, care este și claritate și inteligență.

Terminând academicianul francez descrierea persoanei, mai spune următoarele: Când era Papa încă preot la Milan, a scris o carte intitulată: „Scritti alpinistici del sacerdote Dottore Achille Ratti.” Acest profesor Achille Ratti a fost apoi arhiepiscop în Milan și azi Papa Piu XI. El a urcat împreună cu un preot coleg al lui cei mai înalți trei alpi — munți — Mont Blancul, Mont Rozezi, le Cervin și a editat rapoarte frumoase asupra acestor ascensiuni. Acela dela Monte Rosa este cel mai nou și cel mai îndrept; versantul italian dinspre Macugnaga, este atât de accidental, că abia în două sau trei rânduri s'au făcut încercări primejdioase, de a sui din aceasta parte. Cei ce au încercat, nu-au fost italieni, au fost străini; singurul italian, care a încercat trecerea — Marinelli, — și-a găsit moartea, căzând în prăpastii. Profesorii Ratti și Grasielli, amândoi preoți, cu doi conducători au încercat cu succes trecerea acestei regiuni de culmi înalți nu fără mari greutate, pentru că au fost siliți să stea două nopți pe vârful munților la o înălțime de 4.600 metri, unde din cauza atmosferei prea subțiate nu puteau nici să bea, nici să mănânce nici să doarmă.

Însă — protestează preotul Ratti în cartea lui zicând: — „Cine ar fi putut să doarmă în curățenia aceasta a aerului, care ne sbicia sângele, și în fața privescilor, ce se desfășura înaintea ochilor noștri — în mijlocul celui mai grandios spectacol muntos, în aceasta atmosferă curată și transparentă, sub un cer de cel mai profund saphir, iluminat de o lună, care se ridica și până unde ajungea privirea totul lucind de stele scilpitoare — în aceasta tăcere...” Ia mai vorbit Sf. Părinte savantului francez de înriurința binefăcătoare a excursiunilor pe munți, cari obișnuiesc pe om la eforturi, la rezistență, la pericol și cari ne apropie de Dumnezeu! Azi alpinistul de adevăzați e Papa Piu XI.

Până aici savantul. Cât ne privește pe noi, nouă fenomenele cele mai mărețe ale

naturei, ne sunt înratăta de indifferente, încât cei mai mulți dintre noi, nu le dăm nici cea mai mică atenție meritată, pentru că suntem ... omul cel trupesc.

Astfel de fenomene mărețe ale naturei sunt de pildă schimbările zilelor cu ale nopților, ale luminei celei mai grandioase, cu întunerecul cel mai orb, când cerul e înorat, nici luna, ba chiar nici o stea nu ne trimite o rază călăuzitoare.

Câți sunt între noi, cari de am și făcut vre-o excursiune, fie făcând vre-o slujbă, fie numai de plăcere, în regiuni muntoase, sau chiar pe vârful munților, oare câți dintre noi: „ne desfățăm privirile în priveliștele frumoase ce ni se deschid acolo. Ce sublim peisagiul nu ne imbie văile adânci și munții acestia ne nfrânași A avea nimic nu-ți ofere o idee mai plastică despre puterea dumnezeirii decât munții și văile. Prin prizma lor vezi în mod pipăit puterea uriașă și nemărginită, care plăsmuie energiile naturei, cari au scorojit fața pământului, au umflat ca un vișor sau uragan uriaș, pânza globului terestru, formând văi și munți și incremenind, mai apoi, în forme aproape imobile, așa cum le zărim astăzi. Nu-mi trebuie nici o dovadă, despre existența unei ființe atotputernice, care toate le a zidit și cărmuește lumea. Munții îmi vorbesc un limbaj foarte elocvent.”

Așa de încântat ne scrie iubitorul și înțelegătorul naturei episcopul Lugojului Dr. Alexandru Nicolescu în Biblioteca pentru Clasa Cultă Broș. No. 1 intitulată „Dumnezeu și Natura.”

Cetind aceste știri involuntar ne vin aminte cuvintele sf. Ap. Pavel scrise către Corinteni I. c. 2, 11—14: „Așa și ale lui Dumnezeu nimenea nu le știe, fără numai Spiritul lui Dumnezeu. Iară noi nu am primit Spiritul lumii, ci Spiritul, carele este dela Dumnezeu, ca să știm cele, ce ne sunt dăruite dela Dumnezeu, pe cari le și grăim nu cu cuvinte învățate dela înțelepciunea omenească, ci cu cele învățate dela Spiritul Sfânt, vorbind cele spirituale oamenilor spirituali. Omul cel trupesc nu primește cele ce sunt ale Spiritului lui Dumnezeu, căci nebunie îi sunt lui, și nu le poate înțelege, pentru că acestea numai cu spiritul se judecă.”

Noi urcăm munții, trecem în goana automobilului luxos, pe lângă cele mai încântătoare și grăitoare locuri, fără se vedem ceva. Noi facem numai programe ca unde vom poposi să consumăm merindea sump-

toasă, în care oraș, în care restaurant ori cafenea vom intra. Umblând toată viața noastră astfel, oare pricepem noi ce ne vorbește natura? Oare știm noi ceti în cartea naturii? Cum să știm dacă nu am nici învățat a ceti din ea. Ba mai mult, oare cine a cetit barem aceasta, atât de interesantă scriere acuma amintită și scrisă pentru Clasa Cultă?

Nu ne am adunat însă azi, s'a strângem date statistice.

Cine dintre noi și a pus v'reodată întrebarea că oare ce este Cerul? Cerul ziua cu soarele? Noaptea instelată? Cine a cetit barem Astronomia populară a lui Camille Flammarion în minunata traducere românească a lui Victor Anestin?

Pe noi ne interesează: ce bal avem azi noapte sau mâine și poimâne. Cine înțelege că ce ne șoptește cerul instelat și senin? Ce ne strigă ameninșând uraganul tunând și fulgerând? Oare ce ne spune Luna, Luceafărul. Ursa mare și mică una câte una, sau Calea lui Traian și toate celelalte, fiecare în deosebi și toate laolaltă? Poate că între cei mai bătrâni aici și colo va mai fi câte unul, care știe că de demult ni-a spus Psalmistul: „Cerurile spun mărirea lui Dumnezeu și facerea mâinilor lui o vestește tăria firmamentului” (Ps. 12.)

Ne spun, dar deși avem urechi de auzit, nu auzim și deși avem ochi de văzut, nu vedem.

Un alt fenomen atât de cunoscut, încât aminte nu ne vine să ne interesăm de el — poate demult, de mult în băncile școlii, și atunci numai de a sila — legea gravitației. Aruncăm în sus o pietricică, fie cât de mică, care firește cade îndată la pământ — ce ne pasă nimicuri de acestea. Și dacă nu vorbim despre legea gravitației privitor la soare sori, pământul și a întregului univers din jurul nostru cu care împreună plutim în văzduhul nemărginit și necunoscut, să vorbim numai despre puterea, care ține norii conștinători apa imăsurabilă, deci ce ține aceasta cantitate și greutate?

Ce ne interesează toate acestea? În cazul cel mai bun numai pentru aceea, că oare pute vom întreprinde vre'o excursiune zgomotoasă sau nu? Sau: o de nu ar ploa că am polog! O de ar ploa: că nu pot ara! Mai incolo? Ce ne pasă! Nici nu credem, că prin toate acestea Dumnezeu, carele a făcut cerul și pământul, care le cărmuește și

le susține, El ne vorbește nouă prin natură, prin toate frumsețele ei, prin toate forțele ei create pentru desfătarea noastră.

Vedem, că toate în jurul nostru au o față și un dos, chiar și corpurile neinsuflete, avem locuri în față și în dos. Toate și toate cu fața către soarele deci lumina: către cerul, spre sus, iar cu dosul spre întunerecul, spre jos.

Știm, că magnetul are doua naturi, una opusă altuia, una trage spre polul de sud, alta spre polul nord. La fel electricitatea, are două caractere opuse unul altuia. Apoi căldura și frigul, uscatul și umădul, trupul și sufletul, viața și moartea și după toate acestea întreb, că oare numai între faptele omului, între binele și răul să nu fie deschilinire? Chiar numai coroana naturei, omul, făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, să fi fost creat astfel, ca faptele lui fie cum vor fi, toate sunt bune și deschilinirea între binele și răul ar fi scornit'o numai preoții fie de oricare confesiune? Și vorbind despre confesiune, oare tot atât de indiferent ar fi, că de care confesiune ne ținem? Că ori care confesiune și religie ar fi bună, ori toate câte sunt fără de nici o valoare? Ori să fie toate aceste de-a totului indiferente? Aceasta o poate crede numai acela, care nu cetește sau nu vrea să înțeleagă ce ne spune Dumnezeu chiar și prin natură.

Onorat auditor!

Să dăm nesvârșite mulțumite lui Dumnezeu, că ne-a lăsat să facem parte din singura biserică mântuitoare, al cărei cap este Papa dela Roma, astăzi Piu XI. al cărui aniversare a zecea, o prăznuim azi, al fericitei cărmuirii. Să trigăm cu toții: Trăiască Papa!

Papa, cărmuitorul Bisericii.*

Este tainică și neînțeleasă până astăzi, legătura care este între sufletul și trupul nostru și cum ne folosim noi și în ce mod stăpânim noi cu sufletul — trupul nostru.

Tot așa și încă și mai tainică este stăpânirea prin care Dumnezeu, Spirit eminentemente curat, guvernează biserica Sa vizibilă

*) Conferință festivă ținută cu ocazia aniversării de 10 ani a încoronării Preafericitului Părinte Papa Piu al XI-lea de Dl. Gavril Mihalyi.

de pre pământ, care suntem noi oamenii, cu trup și suflet și cu voință liberă.

„Tu ești Petru și pe aceasta piatră voi zidi biserica mea,” noi înțelegem din aceste cuvinte, că sf. Petru a fost pus de Domnul de fundament, de temelie a Bisericii și după ce Domnul a zis: „Iată Eu cu voi sunt până la capătul veacurilor” și deoarece sf. Petru nu a fost să trăiască până la sfârșitul veacurilor, caracterul lui de fundament al Bisericii a trebuit să treacă și asupra urmașilor lui, altcum biserica ar fi rămas cu moartea sf. Petru fără temelie.

„Ție-ți voi da cheile împărăției cerurilor.” Dacă cheile împărăției cerurilor sunt la sf. Petru, atunci ori cine în împărăția cerului, numai prin el și cu asentimentul lui poate intra și cui nu deschide el, rămâne în afară, „ori ce vei lega pe pământ, va fi legat și în cer.”

Din aceste și alte cuvinte ale Mântuitorului noi credem și știm, că sf. Petru și urmașii lui au fost puși capi ai Bisericii, organul vizibil, prin care Dumnezeu în mod tainic și dumnezeesc conduce biserica Sa așa, cum a crezut aceasta și biserica orientului până în secolul al unsprezecelea.

Dacă învățătura bisericii catolice despre primatul papal are o importanță capitală din punct de vedere structural, doctrinal și dogmatic pentru ori care creștin, pentru noi românii are chestiunea o importanță covârșitoare, de oarece trăim în mijlocul mulțimei ortodoxe, de care chiar această învățătură ne desparte și care învățătură va forma prin urmare aceea piatră de încercare, față de care cum dorim cu toții vor trebui să izbească neputincioase toate atacurile adversarilor credinței noastre strămoșești.

Pentru aceea eu cred, că a fost o idee fericită, ca cu ocazia aniversării suiei pe tronul pontifical al sf. Părinte Papa Piu XI. să se reinprospeteze aceste adevăruri atât de cunoscute, dar atât de mult atacate. Cred, că Agrul nu are datorință mai urgentă și mai arzătoare în aceste zile și poate încă mult timp și în acest încercat colț de țară decât să facă să se răspândească asupra acestui adevăr cât mai multă lumină.

Cu toate că este un rod a cerului, rămâne biserica pe pământ și cu toate că este spiritual și ceresc, rămâne vizibilă. Pentru aceea a fost de lipsă, ca atunci când Isus, capul lui, lumina lui și soarele lui s'a înălțat la cer, să lase un locuitor pe pământ,

un substitut. Aceasta a făcut Isus prin înființarea papalității.

Papa este pe pământ oglinda adevărului, oglinda, care reflectează soarele nevăzut, pe Isus Hristos. El este punctul centralizator al unității pentru toți fiii Bisericii, este centrul, în care soarele ca într-o oglindă se recunoaște. Printr-o fericită invenție a iubirii sale continuă Isus prezența lui vizibilă pe pământ în persoana locjiitorului Lui, El l'a ales pre el, ca să se sălășluiască în el, ca în mirele bisericii Sale vizibile. Prin el învață Isus tot adevărul, ce este de lipsă lumii, tot adevărul, ce privește fie direct, fie indirect viața de veci.

Prin urmare toată lumina ce este în jurul bisericii, vine dela soarele unic, carele este Isus în ceruri, tot ce este lumină, viață și adevăr în învățătura episcopilor noștri, în predicile preoșilor noștri, în conducerea spirituală a sufletelor noastre, în cărțile bune, cari susțin pietatea noastră, sau în sfintele inspirații pe cari le primim în rugăciune, toate acestea vin dela Isus, dela spiritul lui Isus, care este difuzat în biserică. Ca însă să zădărnicească mistificațiile aceluia, care pentru înșelarea oamenilor de multe ori se preface în inger al luminei, a pus Domnul soarele luminei adevărate în centrul și punctul culminant al bisericii Sale, un pāvaz neadormit al învățăturai adevărate, un punct de lumină pentru îndepărtări, un far de lumină, de lumina căruia toate se luminează, care toate învățăturile le examinează și față de care toate celelalte lumini trebuie să se subordoneze și asocieze. Acest far de lumină, acest punct central este catedra sf. Petru, este episcopul Romei ! El este marele reflex a luminei lui Hristos în întreaga Biserică, este punctul de lumină și unitate a tuturor adevărilor, din cari trăește Biserica. Precum spune atât de frumos sf. Cyprian : „ca să invedereze tuturor unitatea Bisericii Sale, a întemeiat Hristos o singură catedră și a voit, ca toate să derive dela unul. Primatul i s'a dat lui Petru, ca să se arete tuturor, că nu este decât o singură Biserică a lui Hristos și'n aceasta Biserică o singură catedră.” (De unitate Eccl. I. 4.)

În puterea acestei supreme poziții, Papa este învățătorul lumii, prin care se comunică lumii lumina lui Hristos. Orice societate, orice biserică ori suflet singular, care respinge învățăturile sfântului Scaun, se predă și numai prin aceasta întunerecului, greșelilor.

Sau cum spune acelaș sf. Cyprian : „aceia sunt lumini stinse, crāngi uscate fără viață, pârae secate.”

Câte suflete stānse, moarte și uscate trebuie să fie într'un secol ca al nostru, unde toate adevărurile sunt răsturnate și atacate, unde totul este criticat, unde toți cred, că se pricep la toate ! Câți muribunzi, câți slăbānogi ! Leacul nu este decât în supunere, în supunere față de Hristos, care este lumina și față de Biserica lui Hristos, care este împărăția luminei.

Da, aceasta este leacul și numai aceasta. Nici unui muritor nu îi este ertat, sub nici un pretext, ori care ar fi acela, să se sustragă de sub ascultarea locjiitorului aceluia, care este adevărul. Nici o creatură nu are dreptul să îngădească revārsarea luminei, luminei pornite dela scaunul apostolic.

Așa este Biserica Romei mama și învățătoarea tuturor bisericilor, isvorul universal nesecat și pururea curat a lumini lui Isus Hristos și Papa este centrul luminei dățătoare de viață, este farul luminos al pelegrinajului nostru de pe pământ. (De Segur.)

Parabola fiului risipitor.

O mare mângāiere.

... Și iată că un ram de mār înflorit se pleacă peste fruntea ta ... și mireasma dulce a cuvintelor Domnului nostru Isus Christos din sfānta parabolă, te învălue ca o binecuvāntare.

Cātā înjālegere a sufletului omenesc, cātā nobleță, cāt suflu iertātor și îndrumātor ! Ai greșit, poate că ai păcātuit greu, dar iată, că mâna Domnului, floarea îmbalsamată, se lasă domol peste fruntea inferbāntată, peste ochii arși de lacrimi ... și tainic îți picură în inimă nādejdea sfāntă, spunāndu-ți : „Nu e tārziu, vino, întoarce-te, să-ți razemi iarăș capul pe pieptul meu, te voiu ierta și te voiu iubi și mai mult pentru dorul și voința ta neînfrāntă de-a rupe cu tot ce nu-mi place !”

Povestea fiului risipitor se poate aplica aproape la toți oamenii : Prin botez suntem în împărăția lui Dumnezeu, suntem plini de haruri. Dar iată, că într'o bună zi prinde a suna și a chema vāntul arzātor al deșertului, Simunul pasiunilor.

Incărcat de talanți, partea ta, pleci în lume... Harul neintinerii, harul de a vedea poteca luminoasă pe care trebuie să calci, s'o urmezi, harul înfrânării ispitelor... s'a stins cum se stinge pe crestele munților, în negurile înserării, ultima torță, ultima lumină a soarelui... Și fără har rătăcești ca o mână de scrum, ca o ceață purtată de vânturi... Se duce sănătatea, boalele vin, prietenii se îndepărtează, începi a simți golul, neliniștea, apăsarea sufletească...

Și sârmanul fiu risipitor injurat și bătut, de-abia putând să-și întindă mădularelele trudite pe paiele murdare de lângă culcușul porcilor, din depărtările dușmănoase, începe să simtă în noaptea care nu-i mai închide ochii, aprigi păreri de rău. Dar, dragoste dumnezeiască, o lumină dulce începe să pălpâie, icoana preaslăvitului tată răsare din întunec și îi luminează, și-l chiamă cu ochii plini de lacrimi de iertare... „Poate, își zice cu îndoială tânărul, nu mă va primi cu drag, va fi aspru. Ei, dar tot mai bine îmi va fi în preajma lui! Și chiar, dacă scumpul tată nu mă va mai dăruia cu nimic, totuși mă voi simți la adăpost, în tină nu voi mai călca și nu voi mai jindui după mâncarea porcilor!”

Și cu curaj mare își luă toiagul... și apucă pe drumurile lungi, grele, istovitoare ce-l întorceau spre munții tatălui lui... Și cum i se mai înfăbânta inima de dor! Cu fiecare deal pe care îl urca, parcă o negură i se lua de pe ochii sufletului și o părere de rău negrăit de mare după mărgăritarele pierdute îl sfâșie. Dar stăruitoare îi stă în față icoana Bunului Părinte, cu brațele întinse, cu zimbetul drag al iubirei adevărate. Și așa a fost.

La capătul drumului greu, așteptă Tatăl și fiul i-a căzut în brațe și sărutându-l

i-a zis: „Tată, greșit-am la cer și înaintea Ta și nu mai sunt vrednic a mă chema fiul Tău!”

Și tatăl văzându-l cât din inimă vorbește și cât de amară i-a fost părerea de rău și cât de mare râvna, cu care s'a întors spre dânsul, l-a încărcat cu toate bunătățile, cu toate darurile, imbiind pe toți ai casei la veselie, — căci lămurește el pe fiul cel mai mare care privea nedumerit la toate acestea: „ci se cădea a ne veseli și a ne bucura, căci fratele tău acesta mort era și a înviat și perdut era și s'a aflat.” (Luca 15, 11—32.)

Octavia Corodeanu.

Poșta Redacției. Dsoarei O. C. Mulțumim frumosul articol, cu bucurie Vă salutăm între noi.

Poșta administrației. Cvităm cu mulțumită suma de Lei 85 primită drept abonament restanț dela dl. Rad Ioan I. Vasile Bocicoel. V-am înșirat între abonați.

A apărut cea mai eflină carte de rugăciuni pentru prunci școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*” Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociației Sighet Piața Unirii. 25

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT”
tradus și fălcuit de păr. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNII SIGHET
Piața Unirii No. 25.

Calendar săptămânal.

28 Februarie — 5 Martie 1932.

28. Dumineca Fiului rătăcit. (Ev. d. Luca 15, 11.) C. Vasilie.

29. Luni. P. Casian † 440.

1. Marți. M. Eudochia † 114.

2. Mercuri. M. Teodot † 324.

3. Joi, M. Eutropie † 308.

4. Vineri. C. Gherasim (m) † 475.

5. Sâmbătă. M. Canon.